

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

VII. Ego sum vitis, & vos Palmites. Qui manet in me, & ego in eo, hic fert fructum multum, quia sine me nihil potestis facere. Jo. 5. v. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

ita Dominus in *Judicio Arguet* denique omnem peccatorem condemnans ad ignem æternum. *Domine ne in furore tuo arguas me*, id est, *ne punias me in inferno, neque in irâ tuâ corripas me*, hoc est, *ne punias me in purgatorio*, quæ est satis communis interpretatio. Pl. 27. v. 1. Vide nunc, an habeas in hoc verbo materiam totâ vitâ tuâ contemplandi. Habes imprimis id cogitandum, quod Dominus dicet tibi, quando arguet te quolibet ex his modis quatuor hæcenus ad-

ductis, id est, cum oculis tuis obijeris iniquitates tuas, cum te convincas, cum confunder, & condemnabis. Habes deinde cogitandum, quid in quolibet respondeas. quæ cum ita sint, an non meritò tu quoque concludas, quod S. Bruno maximâ utilitate hæc conclusit? *Super custodiam vocem verbo, & figam gradum super manum meam, & contemplantor, ut videam, quid dicatur mihi, & quid respondeatur ad arguentem me.*

VII.

Ego sum vitis, & vos Palmites. Qui manet in me, & ego in eo, hic fert fructum multum, quia sine me nihil potestis facere. Jo. 15. v. 5.

1. Considera, quemadmodum Palmites indigent vite, & vitis non indiget palmitibus, ita nos inter & Christum contingere. Abscinde de vite palmitem, abscinde secundum, & tertium, vitis semper vigorem suum retinet, progerminare novos potest. at Palmes nihil habet amplius pristini vigoris. Hoc igitur est, quod Christus præfenti loco insinuare nobis potissimum voluit, cum ait: *Ego sum vitis, vos palmites*, nempe ex una parte non indigere se nobis: *Quid prodest DEO, si justus fueris?* Job. 22. v. 3. ex alia verò non minus indigere nos ipso, quam quivis palmitem suâ vite. ò si intus perspiceres summam illam necessitatem, quâ tu

indiges Christo, & nullam omnino, quâ ipse egeat tui. quam proculciter demitteres in ejus præfentia, & quæ ferid cuperes in illo manere, ut eodem palmitis fortis contra rabiões nives, & asperum quodq; genus procellarum! *Quis nos separat a caritate Christi? Tribulatio? an persecutio? an fames?* &c. Rom. 8. v. 35.

2. Considera, quid sit, quod dicitur, manere in Christo, hæc palmes manet in vite. est ita manere in Christo, ut in te vigorem suum potest transfundere. est manere continuè in eo amando. id quod ipse præfenti infra declaravit his verbis: *Manete in dilectione meâ.* Palmites vitæ jam resectos à vite, & videbis ad

rios, at inter unitos istud discrimen
 est, quod aliqui sint uniti mortuo
 quodam modo, alij vivo. Isti sunt,
 qui ex vite tantum succi trahunt,
 quantum sufficit ad ferendum fru-
 ctum. Illi vero sunt, qui succum non
 trahunt, ideoque sunt maeri, squali-
 di, excucci, & si non omnino mortui
 vix recisi, sunt tamen morti proximi.
 Hinc accidit in casu nostro. Quidam
 sunt recisi à vite sua Christo, ut
 heretici, propter incredulitatem fracti
 sunt, Rom. 11. v. 20. Alij sunt uniti,
 & isti sunt fideles. at istorum aliqui u-
 niuntur solâ fide, alij fide simul & cha-
 ritate. Qui in fide & charitate uni-
 untur, dicuntur vitaliter uniti, quia
 vix unitur ipsis vicissim, facitque
 operari: *Qui manet in charitate, in
 DEO manet, & DEUS in eo.* 1. Jo.
 4. v. 16. Qui in fide sola uniuntur,
 & ipsi dicuntur uniti vite suæ, sed
 modo inanimi, quia ipsis non unitur
 vix, quæ exclamat: *Ego diligentes
 vos diligo, & ideo cum ista in eos non
 transfundat humorem illum vivifi-
 cum, sine quo non potest palmes un-
 quam ferre fructum vitæ æternæ, si
 adhuc uniuntur viti, mortuo & ina-
 nimam quodam modo uniuntur. En
 agitur illorum statum fidelium, qui
 in peccato mortali degunt, planè in-
 felicem. Manent in Christo: sed
 heu! quâ ratione manent? ita ma-
 nent in Christo, ut Christus non ma-
 neat in ipsis saltem ut Autor Gratiæ:
 manent, & non manent, manent, in-
 quam miseri sed ut palmites marcesce-
 tes & jam jam abscindendi. Et tu si*

iniquâ forte te agnoscis unum ex his
 palmitibus, adhuc lætus vivis?
 3. Considera, quomodo Christus
 se gerat ut vera vitis: *Ego sum vitis
 vera, & idcirco ut bonus, ut benevo-
 lus nunquam cesseret, quantum in se est,
 transfundere in suos palmires succum
 vitalem, nisi hi prius ab ipso per pec-
 catum separentur. Noli igitur mi-
 rari, eum ad hoc propositum dixisse a-
 liquando: Manete in me, & ego in
 vobis. hoc est, manete in me, & ita
 manete in me, ut & ego maneam in vo-
 bis, quæ est vis in hoc modo loquen-
 di. aliud ipse non desiderat nisi unio-
 nem hanc mutuam nos inter & ipsum,
 atque ideo eam præcipit. & quare
 præcipit, nisi quia talis unio ex parte
 ipsius nunquam deest? si possemus
 nos ipsi uniri per charitatem, quin ipse
 amore reciproco uniretur nobis, man-
 datum istud esset inutile, ineptum,
 imprudens. at cum ejusmodi manda-
 tum ab illo nequeat proferri, agnosce-
 re debemus, quando vitis hæc Divina
 humorem non communicat, culpam
 esse nostram: nos eam à nobis dis-
 jungimus, & separamus. *Peccata
 vestra diviserunt inter vos & DEUM
 vestrum.* 11. 59. v. 2. Quid ergo age-
 re oportet, nisi agnoscere statum no-
 strum miserum, atque de eo dolere?
 Verùm ipsum gemere, quod solent
 palmites, à vite est: unde si in te do-
 lorem sentis de peccatis, si confunde-
 ris, si moveris, si jam incipis quodam-
 modo compungi de errore commisso,
 quod ab illo recesseris, qui solus dare
 tibi potest omne bonum tanquam vitis
 tua,*

tua, scias hoc ipsum ab ejus favore proficisci. Ipse quantumvis à te separatus te excitat gratiâ suâ præveniente ad agendum de unione restaurandâ, adeo manere in te ipse cupit, quamvis tu demum sis palmes, ipse vitis, quæ proinde nullam in hoc mundo tui habet indigentiam, tot alij etiam sine te superfluit. *Extendit palmites suos usque ad mare, & usque ad flumen propagines ejus.* Pl. 79. v. 17.

4. Considera, quomodo palmes à vite habeat non virtutem tantum sed actum ipsum producendi fructum, quia ad omnem productionem fructus, quem cernis paulatim pululare à palmitibus, continuò vitis vigore suo concurrat, simul operando cum palmitibus, & gignendo fructum. Ita Christus facit vi gratiæ, dum nobis inest, non solum tribuit posse facere, sed facere fructus vitæ aeternæ. *Ego quasi vitis fructificavi.* Eccl. 24. v. 25. Neque solum tribuit facilius operari, uti Pelagius docuit, nec meliora tantum aut majora facere, sed omnino dat facere, uti vitis dat palmiti facere uvas: unde Christus hic tantâ emphasi dixit. *Sine me nihil potestis facere.* quo significet, se non tantum de modo loqui, sed de ipsa substantiâ ferendi fructum. Sine ipso fieri nihil potest. & tu non magis apprehendis necessitatem unionis cum vite? ò si verba illa Divina sæpe repereres: *sine me nihil potestis facere*, quantum te demitteres in profundum tui nihili!

5. Considera, quemadmodum est flos ullus veritatis, unde vitis fugere venenum non possit, ita etiam illustribus Christi verbis quosdam duxisse palpabilem errorem, tantum tribuendo Gratiâ in gignendo honorum operum fructu, ut talem libero arbitrio relinquatur, quasi solus, dum facit nos ferre fructum, ferre impediatur. at quomodo dicitur, si facit ferre? Exigua foret gloria vitis, si ipsa sola uvas produceret. maxima ejus gloria est in palmitibus virtutem, quâ & ipsa cursu simul operando præstare. Christus agebat: *Qui maces non negavit, palmitem proferturum, negavit à se proferturum, absque virtute vitis.* Sicut palmitibus potest ferre fructum à se, si non manserit in vite, sic nec vitis, si non manserit in vine, an fortè hæc legitur consequentia: Palmes, nisi fuerint in vite, non potest fructum ullum proferre: ergo neque proferre potest, si fuerit in vite? foret ista consequentia, quam de stiva rusticus videtur asseruisse, ut sicut uvæ tribuuntur vitæ, quam fructus causæ suæ principalem non desinant idcirco etiam tribuuntur palmiti. *Pergentesque ad Terras Botri abscinderunt palmitem cum suis, quem portaverunt in vestris locis.* Num. 13. v. 24. Quod si uvæ merito dicuntur esse palmitibus, quamvis iste sit causa tantum fructus, quare opera bona non dicuntur

nos nostris: imò unice dicenda sunt
 dicitur: *Dare ei de fructu manuum*
harum. Prov. 31. v. 16. Hic est a-
 uer, quo nos complexus est DEUS:
 vult dona sua esse merita nostra.
 vult equidem vitis est, sed talis vitis,
 quæ nullam nobis imponit necessi-
 tatem agendi, quantumvis ejus pal-
 mites simus. Solum facit nos opera-
 ri: facit, ut fructificemus DEO. Rom.
 7. 4. quia nos tractat ut palmites,
 quales revei à sumus, rationales.
 6. Confideta, si ita est, tantò nos
 magis obligari. nam ex una parte
 nobis virtutem operandi, & ideo
 collendit gratiam; ex alia non tollit
 meritum operis, imò vult illud nobis
 mereri, indenos laudem, pretiam,
 mercedem, coronam referre: & sic
 gratiam non tollit arbitriam. *Est*
harum anima sua sapiens, & fructus
harum illius laudabilis. Eccl. 37. v.
 17. Verum est, ipse usus liberi arbi-
 trii totus est ejus donum, ut aded in
 te nulla quam in ipso gloriari nos o-
 poreat. *Qui gloriatur, in Domino*
stinetur. Sed verissimum quoque
 est, si usus ejusmodi in nobis bonus
 non sit, culpam esse nostram: nos
 quippe sumus, qui non sumus vitem
 operari in nobis, prout ipsa cuperet,
 & vel omnino succum ejus rejici-
 mus, aut si recipimus, in fructum

convertimus nunc inutilem, nunc
 malignam. *Convertitis fructum Ju-*
sitiæ in absinthium. Amos. 6. v. 13.
 Semper igitur menti impressa tene
 hæc duo principia, siquid agas boni,
 id à DEO provenire, qui gratiam ti-
 bi tribuit, ut velis facere, & ut fa-
 cias. si non agas, id à te proveni-
 re, qui opponens te gratia per libe-
 rum tuum arbitrium cum tot alijs
 causam DEO præbes clamandi cum
 veritate: *Que vultis, elegistis.* Il. 65.
 v. 12. Ita inter duos scopulos me-
 dius incedes, quæ unica est via evi-
 tandi naufragium. Qui gratiam neg-
 gat, vult superbus bonum suum tri-
 buere sibi, qui liberum arbitrium
 negat, vult malignus malum suum
 indirectè adscribere DEO. Tuncrum-
 que declina ex his scopulis, quia ju-
 dicari vix potest, uter sit magis infam-
 is & agnosens omne bonum à
 DEO esse: *sine me nihil potestis fa-*
cere, nunquam cessa id ardentè
 postulare. *Ex me fructus tuus in-*
ventus est. Os. 14. v. 9. Et quia
 vides illum nolle agere in te sine te,
 responde, & cooperare ejus gratia
 vincendo te ipsum. *Virtutem*
age & fac. 1. Paral.
 28. v. 20.

